



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **P. N.**
t.č. X

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 2.6.2021, č.j. UOOÚ-02409/21-2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2021, č.j. UOOU-02409/21-2, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ústavního soudu (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 27.4.2021, č.j. SPR. ÚS 514/21-2 INF, a č.j. SPR. ÚS 531/21-2 INF, kterým byly odmítnuty žádosti o poskytnutí informací, a toto rozhodnutí povinného subjektu bylo potvrzeno. Žalobce se v žádostech o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), domáhal poskytnutí anonymizovaných kopií ústavních stížností projednaných ve věcech sp. zn. I. ÚS 1677/13 a sp. zn. II. ÚS 484/18. Podle správních orgánů takové poskytnutí informací neobstálo v testu proporcionality, a tudíž by vedlo k zásahu do soukromí a do rozhodovací činnosti soudů a bylo by v rozporu s § 8a odst. 1 a § 11 odst. 4 písm. b) InfZ.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce podrobnou argumentací a s odkazy na judikaturu týkající se poskytování informací dovozuje nezákonnost postupu povinného subjektu. Nesouhlasí s tvrzením, že jsou opodstatněné úvahy o ochraně nezávislosti a nestrannosti soudního rozhodování za situace, kdy již o věci bylo rozhodnuto, a kdy se jedná o trestní věci, které jsou veřejné a mají výrazně sníženou míru ochrany (jde o tematiku podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, rekognice a „plodů z otráveného stromu“).
3. Žalobce dále vytýká žalovanému překlepy v citaci dotčených rozhodnutí a judikatury a dovozuje, že je žalovaný ani nestudoval, natož aby je respektoval. Podle žalobce byl rovněž test přiměřenosti proveden „prázdně“.
4. Žalobce považuje i druhý důvod pro odmítnutí poskytnutí kopií ústavních stížností za absurdní; „jaké soukromí lze vůbec předpokládat u obviněného v trestním řízení?“ Jediný způsob, jak lze podle žalobce realizovat kontrolu výkonu veřejné moci soudy, je porovnat podanou ústavní stížnost a výsledné usnesení či nález; žalobce argumentuje tak, že pokud je k dispozici samotný výsledek, není důvod neposkytnout samotnou stížnost. Podle žalobce je tvrzení žalovaného o uspokojování zájmů soukromé osoby zavádějící; zveřejněné informace jsou dostupné i pro veřejnost. Stejně tak podle žalobce není na místě argumentovat usneseními Ústavního soudu, neboť ta nejsou závazná a ani obecně precedenčně významná. Žalobce zdůrazňuje, že nechce být informován o všech aspektech soudního řízení, nýbrž požaduje pouze ústavní stížnost.
5. Žalobce rovněž namítá, že argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2013, č.j. 4 As 125/2013-50, jenž nařídil poskytnutí stížnosti pro porušení zákona, zůstala nevypořádaná, stejně jako nález Ústavního soudu „sp. zn. 3930/17“ (chybně žalovaným citovaný). Podle žalobce žalovaným odkazovaná judikatura Krajského soudu v Brně a Městského soudu v Praze na věc nedopadá, naopak za „bernou minci“ lze brát rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2004, č.j. 7 A 3/2002-46. Podstatný je rovněž rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Társaság a Szabadságjogokért proti Magyarországnak* ze dne 14.4.2009, č. 37374/05, citovaný v nálezu Ústavního soudu ze dne 16.6.2015 sp. zn. I ÚS 3930/14.

6. Z podané žaloby je tak zřejmé, že žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

7. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby; na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
9. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
10. Žalobce žádostmi doručenými povinnému subjektu dne 13.4.2021 a 15.4.2021 požadoval s odkazem na § 6 odst. 2 InfZ poskytnutí anonymizovaných kopií ústavních stížností projednaných ve věcech sp. zn. I. ÚS 1677/13 a sp. zn. II. ÚS 482/18.
11. Z rozhodnutí žalovaného a povinného subjektu je zřejmé, že zájem žalobce na poskytnutí požadované informace nepřevážil v rámci testu proporcionality nad právem na ochranu soukromí; žalovaný podotkl, že žalobce nesleduje svojí žádostí veřejný cíl, ale zájem soukromý, neboť dlouhodobě svými žádostmi o informace shromažďuje podklady, které by mu mohly pomoci v jeho trestních věcech, což je žalovanému známo úřední činností. Zdůraznil, že i v případě poskytnutí informace týkající se rozhodovací činnosti soudů je třeba pečlivě zvažovat, zda by odepření informace nepředstavovalo extenzivní interpretaci § 11 odst. 4 písm. b) InfZ v rozporu s ústavním rozměrem práva na informace.
12. Spor je tedy o to, zda má žadatel o informace podle InfZ (tu žalobce) právo na získání anonymizované ústavní stížnosti od žalobce odlišného stěžovatele, který se obrátil na Ústavní soud v souvislosti s trestním řízením ve své věci.
13. Podle § 6 odst. 2 InfZ pokud žadatel trvá na přímém poskytnutí zveřejněné informace, povinný subjekt mu ji poskytne; to neplatí, pokud byla žádost o poskytnutí informace podána elektronicky a pokud je požadovaná informace zveřejněna způsobem umožňujícím dálkový přístup a žadateli byl sdělen odkaz na internetovou stránku, kde se informace nachází.

14. Podle § 8a odst. 1 InfZ povinný subjekt poskytne informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
15. Podle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.
16. Podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Ochrana soukromí je zakotvena také v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či v čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Zdejší soud je veden východiskem, podle něhož imperativ ochrany soukromí (soukromého a rodinného života) neobsahuje pouze negativní závazek státu (veřejnoprávních korporací) nezasahovat bez zákonného důvodu do soukromí osob, nýbrž zahrnuje také pozitivní závazek státu poskytovat účinnou ochranu proti zásahům do soukromého života (čl. 17 odst. 2 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Jestliže podle § 8a odst. 1 InfZ může povinný subjekt poskytnout informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, pak bylo nepochybně třeba k žádosti o informace zohlednit ústavní maximum ochrany soukromí konkrétního stěžovatele.
17. Podle přesvědčení zdejšího soudu údaje obsažené v ústavní stížnosti (coby úkonu účastníka řízení) týkající se konkrétního stěžovatele spadají do práva na ochranu soukromí. Eventuální anonymizace ústavní stížnosti by na tom ničeho nezměnila, neboť lze předpokládat, že anonymizovány by byly údaje identifikující konkrétního stěžovatele či obětí apod.; výsledkem by tak byly informace obsahující zcela detailní argumentaci a konkrétní (a často i osobní) důvody, pro něž stěžovatel (účastník řízení) k ochraně svých subjektivních práv podává ve vlastní věci ústavní stížnost. Právo na ochranu soukromí konkrétní osoby (stěžovatele) se tak v nyní posuzované věci dostalo do kolize s právem žalobce na informace.
18. Také právo na informace je ovšem zakotveno v ústavní rovině; právo na informace je zaručeno podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Konstantně je přitom dovozováno, že právo na informace jako jedna ze záruk zákonnosti činnosti státu je nepochybně spjata s klíčovými principy právního státu, ke kterému se hlásí čl. 1 Ústavy. Konečně právo na informace jako součást práva přijímat informace je projevem svobody projevu garantované v čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v čl. 19 odst. 2 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech.

19. Pro účely posouzení střetu dvou práv a pro zjištění, které z těchto dvou práv (právo na ochranu soukromí stěžovatele a právo žalobce na informace) je třeba upřednostnit, povinný subjekt se žalovaným aplikovali test proporcionality, jehož krokům dostáli. Po posouzení kritéria vhodnosti, kdy v určitém směru může znalost obsahu ústavní stížnosti tuto podmínku naplnit, dospěl povinný subjekt z hlediska kritéria potřebnosti poskytnutí požadované informace k závěru, že veřejnost může činnost soudní moci kontrolovat, aniž by bylo nutné zasáhnout takto intenzivně do konkurujícího práva na ochranu soukromí, a to prostřednictvím zveřejnění konečných rozhodnutí ve veřejně přístupné databázi. V těch jsou zachyceny dostačujícím způsobem jak úvahy soudu, tak i vyjádření stěžovatelů k věci, současně jsou zde na nezbytnou míru redukovány citlivé osobní údaje. Ani kritérium potřebnosti v užším smyslu nebylo u žalobce naplněno, neboť ze žádosti nevyplynul žádný jeho zvláštní zájem na poskytnutí požadované informace. Tyto závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil. Není tudíž důvodná námitka, že povinný subjekt test proporcionality provedl „prázdně“.
20. Stejně tak není chybou, pokud žalovaný akcentoval, že žalobce opakovaně podává žádosti o poskytování informací, jimiž sleduje především svůj soukromý zájem. I v nyní posuzované věci žalobce obecně argumentuje veřejným zájmem na kontrole výkonu moci soudní, který je však naplněn tím, že povinný subjekt zveřejňuje svá rozhodnutí (především) v databázi NALUS (nalis.usoud.cz). Staví-li se žalobce v tomto ohledu do role tzv. hlídačského psa, aniž by argumentoval jakýmkoli svým právně významným zájmem na poskytnutí požadované informace (jaké jeho právo může být neposkytnutím požadované informace zasaženo), a dovolává-li se nutnosti posoudit a porovnat obsah ústavní stížnosti se samotným rozhodnutím o ní, tak tuto potřebu rovněž naplňuje zveřejnění rozhodnutí o ústavní stížnosti, které obsahuje v potřebné míře nosné důvody ústavní stížnosti a jejich samotné posouzení. V případě nespokojenosti se způsobem vypořádání ústavní stížnosti jde pak především o veřejné subjektivní právo konkrétního stěžovatele (nikoliv žalobce), který disponuje prostředky obrany proti rozhodnutí o jeho ústavní stížnosti.
21. Cokoli dalšího, co by mohlo odůvodňovat legitimně nižší míru ochrany soukromí jiného účastníka řízení před Ústavním soudem, v nyní posuzované věci z ničeho nevyplynulo; odkazuje-li žalobce rovněž na existenci veřejného zájmu, jímž má být podle něj tematika „podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, rekognice a plodů z otráveného stromu“, pak existenci takového veřejného zájmu – na podkladě toliko takto stručného žalobcova argumentu – zdejší soud ve vztahu k poskytnutí samotných ústavních stížností neshledává. Případný žalobcem obecně tvrzený veřejný zájem související s těmito tématy je rovněž ošetřen právě uveřejněním rozhodnutí o ústavních stížnostech obvyklým způsobem. Dále z ničeho ani nevyplynulo (a žalobce nic takového ani netvrdí), že by konkrétní stěžovatelé byli veřejně činnými osobami či jinými subjekty, jejichž míra ochrany soukromí by v určité věci byla kupř. s ohledem na souvislost dané věci s jejich aktivitami ve veřejném životě snížena. Za takové situace, jaká nastala v nyní posuzované věci, se proto žalobce marně dovolává judikturních závěrů řešících poskytování stížností pro porušení zákona podávaných ministrem spravedlnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2013, č.j. 4 As 125/2013-50) či správní žaloby, kterou se Český statistický úřad (tedy

orgán veřejné moci) domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů při sčítání lidu, domů a bytů, kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že dostatečnou ochranou osobních údajů je jejich znečitelnění v autentickém textu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2004, č.j. 7 A 3/2002-46). Pokud jde o judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, tak ve věci *Társaság a Szabadságjogokért proti Magyarországnak* ze dne 14.4.2009, č. 37374/05, byl předmětem informace návrh (podaný několika poslanci) na přezkum novel trestního zákona týkajících se drogových trestných činů, přičemž o informaci požádala nevládní organizace snažící se o rozvoj občanské společnosti a právního státu; na věc žalobce tudíž rovněž nijak nedopadá.

22. Jestliže tedy povinný subjekt za dané situace při střetu práva (žalobce) na informace na straně jedné a práva na ochranu soukromí konkrétní osoby (stěžovatelů) na straně druhé upřednostnil druhé z obou práv, pak takový postup nebyl nezákonný, zároveň žalobce ani nijak neomezil a ani nesnížil možnost kontroly nestranného a nezávislého výkonu soudní moci ze strany veřejnosti.
23. Pokud jde o výtky žalobce vůči překlepům v označení judikatury, které se žalovaný či povinný subjekt na podporu svých závěrů dovolávali, tak tvrzenými chybami v psaní se zdejší soud blíže nezabýval; s ohledem na správnost postupu jak povinného subjektu, tak žalovaného se nemohly chyby v psaní jakkoli negativně promítnout v právní sféře žalobce, stejně jako okolnost, že povinný subjekt argumentoval „pouhým“ usnesením Ústavního soudu ze dne 26.4.2012, ve věci sp. zn. II. ÚS 2211/09, neboť se jednalo o použití závěrů v něm uvedených jako jednoho z argumentů pro odmítnutí žádosti o informaci. Stejně tak nebyl žalovaný povinen reagovat na každý argument uvedený v odvolání a zabývat se všemi judikaturními odkazy žalobce; nosné důvody zamítnutí odvolání z napadeného rozhodnutí plynou jasně a srozumitelně.
24. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

25. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, nadto zdejší soud nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2023

Petr Šebek v.r.
předseda senátu